

opusdei.org

Uvod i homilija u euharistijskome slavlju spomendana sv. Josemaríje Escrivá de Balaguer u zagrebačkoj prvostolnici

Ivan Šaško, pomoćni biskup zagrebački, predvodio je euharistijsko slavlje u čast sv. Josemariji gdje kaže: "To Božje djelo, Opus Dei, očitovanje je ljepote Božje prisutnosti za koju zahvaljujemo, moleći zagovor svetoga Josemarije, da bismo radosno živjeli poziv na svetost

koji je Bog uputio svakomu od nas".

8.07.2016.

Ivan Šaško, *pomoćni biskup zagrebački*

Uvod i homilija

u euharistijskome slavlju spomendana

sv. Josemaríje Escrivá de Balaguer

u zagrebačkoj prvostolnici

Ponedjeljak, 27. lipnja 2016. u 19 sati

U ovoj svetoj misi slavimo Gospodina Isusa Krista u svjetlu njegova djela koje je ostvario u životu čovjeka prepunoga pouzdanja u Boga, svetoga čovjeku po imenu Josemaria Escrivà de Balaguer, utemeljitelja „puta svetosti u svakidašnjemu

životu“; puta koji je dobio ime *Opus Dei*.

To Božje djelo, *Opus Dei*, očitovanje je ljepote Božje prisutnosti za koju zahvaljujemo, moleći zagovor svetoga Josemarije, da bismo radosno živjeli poziv na svetost koji je Bog uputio svakomu od nas.

U tome ozračju kršćanskoga poziva i Božje blizine čestitam današnji dan i pozdravljam Vas, prečasni gospodine Regionalni vikaru (Josep Peguera Poch) u zajedništvu s ovdje prisutnom subraćom svećenicima; pozdravljam vas, cijenjeni članovi Prelature Svetoga Križa, kao i sve vas, braćo i sestre, dionike euharistijskoga dara, najdublje i najljepšega otajstva Božje ljubavi.

Božja smo stvorenja, djelo smo njegova Duha. Bog nas je stvorio na svoju sliku, a njegov je Duh razliven u našim srcima. Božja nas ljubav iz

smrti vraća u život i obnavlja nas nakon učinjena grijeha.

Zazovimo na početku Gospodina i njegovo milosrđe, da bismo po oproštenju grijeha mogli živjeti nesebičnost i sebe trajno prinositi ljubeći svoje bližnje. Skrušimo se i pokajmo.

Homilija

Liturgijska čitanja: Post 2, 4b-9.15; Ps 2, 7-12;

Rim 8, 14-17; Lk 5,1-11

1. Razmišljajući o imenu Prelature koju je utemeljio sveti Josemaria Escriva, privlačna mi je činjenica da ona nije nazvana po utemeljitelju, nego je jasno istaknuto *Božje* djelo.

Ne znam što sve u ljudima pobuđuje, kakvi ih osjećaji i slike ispunjaju pri spomenu imena *Opus Dei*, ali je važno vidjeti nutarnji razlog i izvorni

sadržaj toga imena koje trajno čuva proročku snagu, osobito danas, kada se suvremenost zapadne civilizacije nalazi u kušnji zanemarivanja Boga, a isticanja čovjeka.

Iz dana u dan svjedoci smo kako se u prvi plan naše suvremene kulture stavlja *opus hominis*, ljudsko djelo, a ne Božje djelo – *opus Dei*. Ipak, važno je vidjeti da ta dva djela nisu u napetosti. Napetost, štovše: nemir, nastaje onda kada se Bogu oduzme prvo mjesto, kada se ne vidi ljudska ograničenost i stvorenost, kada se promiče privid da je čovjek samodostatan i da mu ne treba pogled vječnosti.

2. Ime *Opus Dei* upućuje me izravno na dvije misli.

Prva pripada svetomu Benediktu koji je u svoje *Pravilo* zapisao rečenicu: *Nihil amori Christi praeponere* - Kristovoj se ljubavi ništa ne smije staviti kao zaprjeka. (43, 3) To je

drukčije izraženo u sintagmi '*opus Dei*'. Božje djelo je prvo i ne bi smjelo naići na ljudsku zaprjeku.

O tome na osobit način svjedoči liturgija. Liturgija je Božje djelo. U njoj se odražava Božje stvaranje i poziv za svakoga čovjeka. Liturgija nije ljudsko djelo nego Božje djelo spasenja svijeta, u kojemu se Krist prinosi Ocu i daje nama, a mi se po Kristu i s Kristom i u Kristu prinosimo Bogu.

Kao *Božje djelo*, ono ne pripada prošlosti, jer je Bog je trajni *Sada*. *On jest; Onaj koji jest*. On je u povijesti *jedanput za svagda* ostvario svoje predanje u ljubavi, ali snagom sakramenta mi živimo Božju sadašnjost; i *svaki put*, kada slavimo to njegovo djelo, ono postaje sadašnjost, novi prostor vječnosti.

U tome smo smislu mi Božji suradnici. Njegov *opus*, njegovo djelo traži *operatores, co-operatores, su-*

djelatnike, suradnike u svakidašnjosti koja po vjeri i našoj privrženosti Bogu postaje mjerena vječnošću, postaje sadašnjost. Tako *Opus Dei* nije djelo koje je prepušteno samo Bogu, koje bi isključivalo čovjeka; ili pak neka suradnja koja vidi pojedinca u odnosu suradnje s Bogom.

3. Evanđelje nam je progovorilo o ribarenju bez Isusa, o ljudskome djelu koje se oslonilo na ljudske sposobnosti i uvide. To je noć ljudskih napora i neuspjeha. Nakon toga obrat koji se dogodio po poslušnosti Božjoj riječi. Suradnici *Božjega djela* spremni su zaniijekati svoju mudrost i umišljenost, spremni su se odreći sebičnosti, da bi poslušali Božju riječ i poziv. Oni uvijek iznova bacaju mrežu, premda je bilo puno noći i puno polaganja mreža kojima nisu ulovili ništa.

Dirljivo je čuti Petra, jednoga koji je djelovao 'samotnjački', jednoga koji nije vjerovao da je više moguće išta uloviti; jednoga koji nije imao očekivanja. No, Petar ima hrabrosti priznati i reći: „Idi od mene! Grešan sam čovjek, Gospodine!” Da, grijeh je takav: on izolira, on dijeli od zajedništva, gradi u nama umišljenost i samodostatnost, dok se ne razotkrije u svojoj prijevari, ostavljajući samo nemir i nezadovoljstvo, sve do onoga trenutka kada treba priznati: *više ne mogu; dalje više ne ide.*

Tako je *Božje djelo* ujedno i ohrabrenje da naša malena djela nesebičnosti nisu izgubljena, da nisu bez ploda i da su dio *Božjega djela ljubavi*.

4. Te je misli u meni pobudila rečenica sv. Benedikta da Kristovoj ljubavi, da Božjemu djelu ne stavljamo zaprjeke.

Druga je misao, usuđujem se ustvrditi: na istome tragu, prožeta riječima *Psalma 118.*; onoga psalma koji započinje pozivom: *Zahvaljujte Gospodinu, jer je dobar, jer je vječna ljubav njegova.* U tome se psalmu nalaze riječi koje će ispuniti Isus svojom žrtvom: „Kamen koji odbaciše graditelji postade kamen zaglavni. *Gospodnje to je djelo; kakvo čudo u očima našim.*“ (rr. 22-23)

Gospodnje djelo se najviše očituje u davanju vrijednosti onomu što je odbačeno. Čini mi se da je to predivno izrečen sadržaj ljubavi i milosrđa: maleno postaje velikim, neznatno ključnim, bezvrijedno neprocjenjivim. Baš takvih je primjera u našem životu bezbroj. I ako tako gledamo svijet i ljude oko nas, vratit će nam se divljenje.

Jer, svako je Božje djelo čudo u očima ljudi koji su ponizni i koji čuvaju sposobnost divljenja, toga temelja

našoj istinskoj radosti. Čovjek koji se ne zna diviti, ne može biti radostan. Ona pak djela koja nisu rođena iz radosti, teško ćemo prepoznati kao Božje djelo, jer nemaju korijen u milosrđu, jer nemaju okus ljubavi i praštanja, jer nisu prošla kroz kušnju, jer nisu natopljena patnjom i sebedarjem, jer nisu obasjana svjetlom križa i uskrsnuća.

Mislim da se u tim mislima može pronaći izvornost imena Prelature koja povezuje Sveti Križ i *Opus Dei*.

5. Te dvije misli i riječi otvorile su, poput dviju vratnica, ulaz u prostor duhovne riznice svetoga Josemarije, koja nam pruža predivan biser u ovoj Svetoj godini. Taj biser sjaji ljepotom istine da je sveti Josemaria povijest Prelature vidio kao *povijest Božjega milosrđa*.

Tako je svojoj duhovnoj djeci u više navrata naglašavao da će povijest *Opusa Dei* trebati pisati na koljenima,

moleći, jer je to povijest Božjega milosrđa („porque es la historia de las misericordias de Dios“), ističući: „Esto se descubre de modo particularmente claro en mi vida: todo lo ha hecho el Señor... En la Obra todo lo ha hecho Dios.“ – „U momme se životu osobito jasno može otkriti da je sve učinio Gospodin... U Djelu (*Opus Dei*) sve je učinio Bog.“ (*Notas de una meditacion*, 11. travnja 1952.)

Tako govori čovjek koji je osjetio dodir Božjega milosrđa poput djeteta koga je Bog vodio za ruku, učeći ga ljubiti u Kristovoj slobodi, u slobodi Duha Svetoga koji nam je dan da živimo kao Božja djeca.

6. Osim što je povijest *Opusa Dei* doživljavao kao djelo Božjega milosrđa, vidio ga je također *kao sredstvo Božjega milosrđa u povijesti ljudi*. Nosio je iskustvo Boga čije je srce *ispunjeno milosrđem*. Bog je

u Kristu objavio sebe upravo takvog, punoga čežnje da osjetimo njegovu sućut, jer se Božje djelo očituje naročito u životima ljudi koji poniznom vjernošću svjedoče svoju stvorenost i grješnost, te time vjerodostojno objavljuju radost u zagrljaju Božje dobrote.

Božje milosrđe nije samo važno duhovno iskustvo svetoga Utemeljitelja, nego razlog postojanja Opusa Dei, ali i same Crkve.

Molim Gospodina da svi koji sebe ugrađuju u *Opus Dei* to čine istim Duhom koji je vodio svetoga Josemariju, u redovitosti životnih poziva u kojima su zasjala čudesna djela. Zahvaljujem za prisutnost evanđeoskih nastojanja i za ugrađenost članova *Opusa Dei* u pastoral u našoj Nadbiskupiji, naročito u području odgoja djece i građenja kršćanske kulture. Subraći svećenicima zahvaljujem za

dioništvo u svećeničkome služenju, osobito po sakramentu pomirenja.

Braćo i sestre, naša malena ljudska djela, *opera hominum*, nošena su *opere Dei* – Božjim djelom. A naša suradnja s Bogom nije poglavito u tome da naviještamo svoju snagu, nego da krenemo putem obraćenja, da pronađemo ono kamenje koje smo u svojoj oholosti odbacili; i da ga darujemo Gospodinu.

Toliko je primjera u životima svetih – a vjerujem da bi o takvim primjerima mogao govoriti svatko od nas prisutnih – primjera koji su postali čudo ne samo u našim očima, nego nova životna snaga onima koji nisu upoznali Boga niti ljepotu Crkve.

Sveti Josemaria je ima tu milost.
Neka nas zagovara na istome putu.

Amen.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/uvod-i-homilija-u-
euharistijskome-slavlju-spomendana-
sv-josemarije-escriva-de-balaguer-u-
zagrebackoj-prvostolnici/](https://opusdei.org/hr-hr/article/uvod-i-homilija-u-euharistijskome-slavlju-spomendana-sv-josemarije-escriva-de-balaguer-u-zagrebackoj-prvostolnici/) (7.04.2026.)